

Ünnepi köszöntő

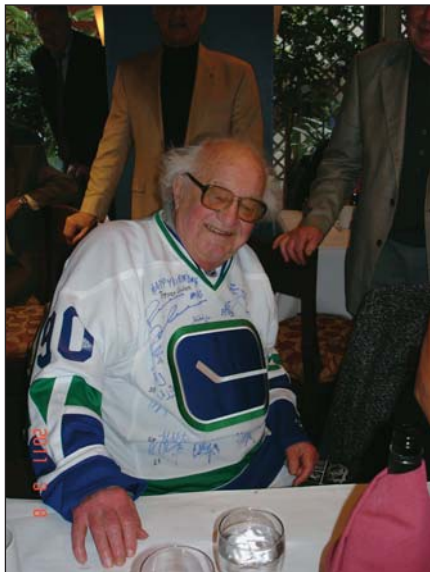
Adamovich László és Perlaki Ferenc 90. születésnapja alkalmából

Két ünnepeltünk nemcsak közel ugyanakkor született, hanem az életre felkészítő neveltetésük is hasonló volt, hiszen mindketten a soproni bencés gimnáziumban egy évfolyamon érettségiztek. Ezt követően mindketten a Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Erdőmérnöki Karára nyertek felvételt. Oklevelüket 1944-ben, illetve a háborús évek miatt 1946-ban szerezték meg. Az elvégzett két iskola adott nekik életre szóló nevelést. Hittek abban, hogy egymás feltétel nélküli támogatása és segítése olyan erő, amely a legnehezebb időszakok megpróbáltatásait is kiállja. Az oklevél megszerzése után életútjuk elvált egymástól, de 1952-ben ismét találkozott, amikor az Erdőmérnöki Karon már tanszékvezető docensként dolgozó volt évfolyamtárs és barát Feri bácsit az Erdőfeltárási és Gépesítési Tanszékre hívta. Négyévi közös munka után az 1956-os események végképp elválasztották őket egymástól.

Adamovich László

Eszterháza többgenerációs erdészcsaládban született. Édesapja és nagyapja is herceg Esterházy erdészei voltak. Az egyetem elvégzése után 1945-ben már *Modrovich* professzor úr mellett tanársegédként, majd az ő halála után adjunktusként dolgozott. 1949-56-ig az Erdészeti Szállítóberendezések, majd Erdőfeltárási és Gépesítési Tanszék tanszékvezető docense volt.

1956 novemberében az egyetem oktatóinak és hallgatóinak többségével

Ausztriába menekült. A vancouveri Brit Columbia Egyetem (UBC) részéről érkezett meghívásra 1957 januárjában kivándorolt Kanadába. 1957-61-ig „Soproni Karon az Erdészeti Szállítástani és Gépesítési Tanszék professzora volt.

Perlaki Ferenc

Veszprémben született. Családjá a mai Burgenlandból származik. Az egyetem

ensis” és a „Nyugat-Magyarországi Egyetem díszpolgára” kitüntetéseit és Karunk Gyémánt és Vas oklevelét emelném ki. Perlaki Ferenc esetében Egyetemünk „Pro Universitate Sopronensis” kitüntetését, a „Hazáért és a szabadságért” 1956-os emlékérmét és Karunk Gyémánt és Vas oklevelét említeném meg.

Magam és Intézetünk minden dolgo-

Foto: NyMZ

befejezése után 1946-ban a Pécsi Erdőigazgatóságnál kezdte meg szolgálatát, majd 1947-50 között a győri központú állami erdészeti vállalat Ravazdi Erdészeti Tanszékét vezette, 1952 márciusában volt osztálytársa Adamovich László közvetítésével az Erdőfeltárási és Gépesítési Tanszékre került adjunktusi munkakörbe, ahol az erdészeti gépesítés tantárgyat oktatta. Rövid egyetemi működése ellenére alapvető jelentőségű jegyzeteket írt, amelyek közül az „Üzemszervezés” és az „Erdészeti géptan és gépesítés” érdemelnek említést.

1956 novemberében családjával együtt Ausztriába menekült és csatlakozott azok közé, akik Európában maradás mellett döntöttek. 1957 januárjában herceg Esterházy birtokán tudott elhelyezkedni. 1968-ban az uradalom erdészeti vezetője lett. 1985-től erdőigazgatóként dolgozott, méltó utódjaként *Lámfalussy Sándornak*, az Esterházy birtok egykori erdőigazgatójának.

Mind a két ünnepeltünk munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el. Ezek közül Adamovich László esetében Egyetemünk „Pro Universitate Soproni-

zója nevében kívánok ünnepeltjeinknek további jó egészséget és örömteli éveket.

Dr. habil. Péterfalvi József
intézetigazgató

Vancouverben szintén bensőséges keretek között ünnepelték Adamovich Lászlót. Emléklül volt tanítványaitól kapott – szenvedélyes „Vancouver” jégkorongrajongó lévén – egy dedikált 90-es mezt ölthetett magára. (Fotó: Orbay L.)

Az erdészetszervezés nevében kívánunk még számtalan boldogan együtt töltött éveket a két hitvessel, Ilonával, és Évával.

(Részletes életútjukról a „Gyökerek és lombok” 4. és 8. riportkötetben olvashatunk. A Szerk.)

Honlapjaink:

www.oec.hu

www.erdeszetilapok.hu

www.forestpress.hu

www.erdo.hu

www.mgszh.gov.hu